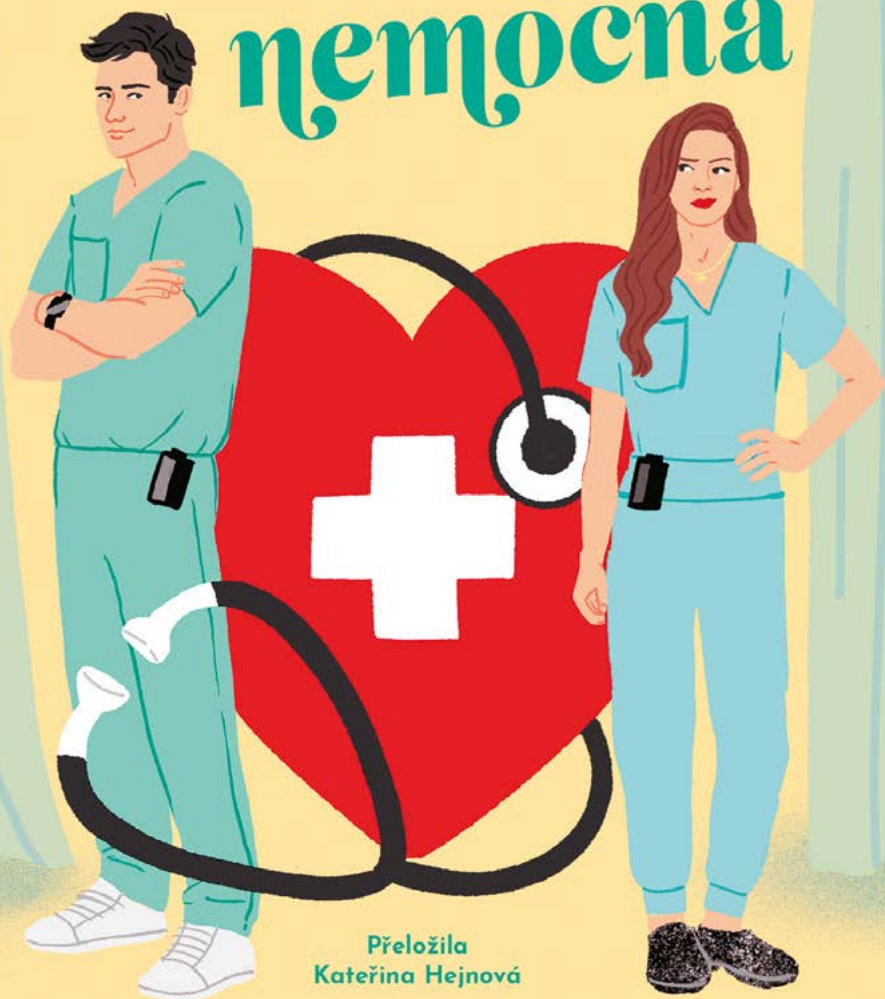

DEIDRA DUNCAN

Láskou nemocná

Přeložila
Kateřina Hejnová

FRAGMENT

Láskou nemocná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Deidra Duncan

Láskou nemocná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Love Sick
Copyright © 2025 by Deidra Duncan
Translation © Kateřinař Hejnová, 2026
Cover Art © 2025 by Harlequin Enterprises ULC

ISBN v tištěné verzi 9978-80-253-7854-0
ISBN e-knihy 978-80-253-7864-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7865-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7855-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

DEIDRA DUNCAN

Láskou nemocná

PŘELOŽILA
KATEŘINA HEJNOVÁ

FRAGMENT

Slovníček

ASCOM 1 interní nemocniční telefon **2** zvuk, který slyšíte v nočních mýrách **3** věc, kterou byste přáli úhlavnímu nepříteli

atestovaný lékař 1 lékař, který dokončil rezidenturu a zodpovídá za výcvik rezidentů **2** osoba, která nechce pracovat, ale má neustále pocit, že vy pracujete málo

grilování 1 situace, kdy vám výše postavení kolegové kladou čím dál obtížnější otázky, aby vás záměrně ztrapnili **2** nejlepší způsob, jak rezidentům připomenout, že jsou na samém dně mocenského žebříčku

hlavní rezident 1 rezident v posledním roce rezidentury **2** zahořklý, otažitý člověk bez jakýchkoli emocí

porodnické oddělení 1 oddělení, na kterém se rodí děti **2** nejdrsnější oddělení nemocnice

rezident 1 lékař v přípravě **2** osoba, která pracuje osm milionů hodin týdně **3** otrok

staniční lékař 1 lékař specializující se na péči o hospitalizované pacienty **2** člověk, který nenávidí rezidenty **3** člověk, kterého nelze uspokojit

stážista 1 rezident v prvním roce rezidentury **2** přepracovaný, přetížený idiot **3** student pátého ročníku medicíny

vedoucí rezidenčního programu 1 atestovaný lékař pověřený vedením rezidenčního programu **2** člověk s nekonečnou zásobou bonbonů a čokolády

Původní gynekologicko-porodnické partě ze skupinové terapie.

*A všem, kdo při čtení váhají, jestli některá z postav
není inspirovaná právě jimi.*

Dost možná ano.

Julian

ČERVEN, ROK PRVNÍ

Kteří sadističtí zvrhlíci si uprostřed dusného texaského červnového dne zapalují táborák jen tak pro radost? U nás doma tohle neděláme – a to jsem z Floridy, země magorů. Civím do plamenů a naslouchám šumění hovoru kolem sebe. Palcem přitom pomalu kroužím po hrdle pivní lahve.

Přihnu si a znechuceně se zašklebím.

Teplá IPA.

Mňamka.

„Hej, Santini.“ Maxwell DeBakey mi podá vychlazenou lahev. „Chceš jinou?“

Vyliju zbytek lahve a vezmu si novou. „Dík.“

Maxwell si sedne vedle mě; zlatavé světlo z plamenů se mu odráží od tmavé, zpocené kůže. „Není zač.“

„Proč v červnu děláme táborák?“

Usměje se na mě. „Tradice GYN-Bros.“

Pobaveně se zastavím s lahví na půli cesty k ústům a podívám se: „GYN-Bros?“

Krátce se zasměje a pokrčí jedním mohutným ramenem. „Chlapi z gyndy drží při sobě. Jinak by nás ženský sežraly zaživa.“

Hmm. Jo? Fakt?

Semknu rty, abych spolkl zbytečnou sarkastickou poznámku. Asi není moudré dělat vlny dřív, než začnu, ale cynický úšklebek nad tou ironií úplně potlačit nedokážu – *pozor na ženské pokolení, jinak zničí svět!*

Znovu si loknu a studený chmel mi zaperlí v krku. Maxwell za pár dní zahájí už čtvrtý rok – stane se z něj *hlavní* rezident –, zatímco já teprve začínám. Jako stážista, na úplném dně společenského žebříčku. Čeká mě první rok rezidentury a jedno z pouhých pěti míst v komorním rezidenčním programu gynekologie a porodnictví ve Fakultní nemocnici Texaské univerzity, takzvané TUMC.

Pořád si nejsem jistý, jak se mi to místo podařilo získat. Je to dobrý program, kvalitní, a rozhodně jsem nebyl jednoznačným favoritem. Nejenže měl můj prospěch během studia dost velké mouchy, ale taky nemám za jménem tolik oceňovaný titul MD – doktor medicíny.

Julian Santini, DO.

Doktor osteopatie. Zrzavé odstrkované nevlastní dítě lékařského světa, které se nedostalo na tradiční medicínu.

V rezidenčním programu jsem s tímhle vzděláním jediný. V celé nemocnici jsme jen tři.

V březnu se o patnáct set rezidenčních míst v oboru gynekologie a porodnictví po celé zemi ucházelo tři a půl tisíce vystudovaných lékařů a jedno z těch míst jsem nějakým zázrakem získal právě já. Zaválel jsem během pohovoru? Měl jsem dobrá doporučení? Nebo to byla náhoda? V každém případě

mě ta mrazivá pochybnost, že si to místo nezasloužím, nutí našlapovat opatrně.

Musím toho hodně dokázat a moc si nevěřím, že to dám.

„Jsi připravenej na příští tejden, kámo?“ zeptá se Maxwell. „Na porodnickým je pěkněj frmol. První červenec klepe na dveře.“

Zadívám se do ohně. „Asi jo. Kdo se rozhodl potrestat nej-slabšího z vrhu a poslat mě tam jako prvního?“

Nemůžu se ubránit pocitu, že mě chtějí otestovat. Všechny stáže rezidenčního programu – porodnické oddělení, chirurgie, různé specializace a tak dál – trvají měsíc, pravidelně se střídají a z nějakého důvodu jsem na porodnickém oddělení skončil jako první zrovna *já*. Nejenže je to nejnamáhavější stáž, ale taky ta s nejdelšími službami. Křest ohněm.

Maxwell si odfrkne. „Nejslabšího z vrhu? To pochybuju. A navíc budeš *pode mnou*. Žádnej trest, brácho. Bude sranda.“

Nesnesitelné horko sálající z plamenů mi zkresluje pohled na muže na opačné straně táboráku, kteří spolu živě klábo-sí s pivem v rukou. Nalevo právě jeden z rezidentů vypráví dalším dvěma historku z operačního sálu, kterou zažil zkráje týdne. Napravo ode mě se Maxwell sesune hlouběji do křesílka.

Dům a zahrada patří Asherovi Foleymu, který brzy zahájí třetí rok rezidentury a očividně je single. Mám podezření, že býval členem studentského spolku. Všechno je tu vymazlené do nejmenšího detailu – luxusní terasa, kterou prý postavil vlastníma rukama, herna s prostorovým zvukem, kompletně vybavený bar přes půlku kuchyně a na lednici dóza s kondomy místo sušenek.

Velmi decentní.

Dominantou jeho obýváku je plakát s okázalým, barevnou kurzívou vyvedeným nápisem *Nejsem gynekolog, ale kouzelník přes vagíny*, pod nímž je duhový akvarel ruky, která vytahuje dělohu z cylindru. Když jsem na to se zvednutým obočím

ukázal prstem, Asher tvrdil, že je to dárek od loňského tajného Santy. Maxwell jen nenápadně zavrtěl hlavou a obvinil ho, že si ho pořídil sám na Etsy.

Neměl jsem slov.

Z dvaceti rezidentů v programu je jen šest mužů. Dnešní akce se účastní i čtyři atestovaní doktoři – naši šéfové. Než jsem dorazil, neměl jsem tušení, že sem mají kolegyně vstup zakázán. Maxwell tvrdí, že mají taky svoje akce, ale já o tom silně pochybuju.

Dokážu si živě představit, co by na tenhle projev misogynie řekly moje ségry.

To je hnus, Juliane. Jak se toho můžeš účastnit?

Až s nimi budu mluvit, budu jim muset vysvětlit, že mě do toho navezli. Snad to pochopí.

Mít čtyři starší sestry je otrava i zábava zároveň. Jejich přednášky z dětství se mi nesmazatelně vryly do paměti a dost mě ovlivnily. Jedna z jejich oblíbených zněla: muži, kteří vylučují ženy z pracovních setkání, jsou nejspíš šovinisti a mají malý pindoury.

Často věci zbytečně dramatizují, ale jen málokdy se mýlí.

Aspoň co se týče toho šovinismu. V tom druhém... No, to si radši nechci představovat.

„Není to žádná fáma,“ ozve se někdo za mnou.

S Maxwellem se současně otočíme k doktoru Levinovi a doktoru Kulczyckimu, dvěma z našich nadřízených, kteří k nám od domu míří s čerstvými nápoji v rukou.

„Co není fáma?“ zbystří Maxwell.

„O té stážístce.“ Doktor K. mávne rukou. „Však víš. O tamté holce.“

Maxwell rozšíří oči. „Aha. Tohle.“ Otočí se zpátky k ohni. „Jak o tom víte?“

Doktor Levine, s propadlými tvářemi zarudlými buď horkem, nebo alkoholem, mi věnuje nevýrazný úsměv. V modrých očích se mu odráží světlo z ohně a krátce střížené šediny

odkrývají krupěje potu na plešatějícím čele. „Chen to v podstatě přiznal.“

Doktor Chen, vedoucí rezidenčního programu? Zpozorním a zatěkám pohledem od Levina ke K.

Doktor K. si odfrkne a prohrábne si rukou tmavé vlasy, brýle mu přitom sklouznou až na konec zpoceného, skobovitého nosu. „Zatím to prý jen prošetřuje. Nic konkrétního nepotvrdil.“

Levine protočí panenky. „Už před dvěma dny jsme všichni věděli, že je to pravda.“

„Co je pravda?“ zeptám se.

Všichni se k nám otočí a ztichnou.

Maxwell si přihne piva. „Před pár dny se k nám doneslo, že jedna ze stážistek získala místo díky tomu, že se vyspala s někým z GME.“

Cože?

Kancelář pro postgraduální lékařské vzdělávání neboli GME je spojkou mezi nemocnicí a akreditační radou. Jednoduše řečeno, je to náš nadřízený orgán.

Když si vybavím posledních osm let svého života – každou předraženou hodinu doučování, každou probdělou noc, každou nelegální tabletu Adderallu, kterou jsem splasil od kamarádů, protože jsem neměl čas ani na to nechat si oficiálně diagnostikovat ADHD, každou přítelkyni, která si stěžovala, že se pořád jen učím, aby mě nakonec nechala kvůli jinému –, zalije mě mrazivý pocit a ve svalech se mi usadí napětí.

Nejsem od přírody studijní typ. Dostat se až sem pro mě rozhodně nebyla hračka. Jasně, to není pro nikoho, ale v posledních letech jsem byl hned několikrát na pochybách, jestli to zvládnu. Třeba když několikabodový rozdíl u zkoušky znamenal rozdíl mezi splněním snem a vyhazovem ze studia s hromadou dluhů ze studentské půjčky. Jestli se sem nějaká holka dostala nečestně...

Sevřu v dlani orosenou lahev piva.

Další z oblíbených rčení mých sester: lidi bez morálky jsou odpad společnosti.

„Pořád se snažím přijít na to, která z nich to je,“ pronese jeden ze dvou druháků, Liam Heaney.

Zachytím pohled svého spolu-stážisty Kaie, který se mě nelysňně ptá: *Věděl jsi o tom?*

Zavrtím hlavou. Kai Campisi je hubený jak lunt, vyšší než já – a to měřím sto osmdesát pět centimetrů – a pískově blond vlasy má dokonale ulíznuté k jedné straně. Ani tisíciprocentní vlhkost vzduchu tu tunu gelu na vlasy, který je drží na místě, zatím nedokázala narušit. Známe se sotva dvě hodiny, ale už jsem stihl zjistit, že je to přímočarý suchar a gay. To poslední vím jen díky tomu, že když mi podal ruku, rovnou se zeptal: „Jsi pěkněj. Gay, nebo hetero?“

„Ehm. Hetero.“

Pustil mi ruku a podal mi pivo. „Škoda.“

Od té doby spolu sem tam prohodíme pár slov.

Asher, pán domu, vybuchne smíchy. „Děláš si prdel, že jo? No tak, Liame. Vždyť znáš jejich jména. Která z těch tří holek na seznamu má podle tebe největší šanci dochrápat se na vrchol? Raven Washingtonová, vdaná ženská s batoletem; Alesha Liptonová, která měla vyšší skóre než kdokoli z nás; anebo Sapphire Roseová, holka, jejíž jméno by klidně mohlo viset nad kabaretem v Las Vegas?“

Při jeho slovech se ve mně všechno stáhne. Stejná myšlenka mi totiž probleskla hlavou taky, když mi v mailu přistála jména mých kolegů stážistů. Okamžitě jsem ji zastrčil do nejzazších koutů mozku, kam obvykle ukládám věci, za které se stydím – jako třeba když jsem roztrhal sestřin vypiplaný projekt do výtvarky jen proto, že můj nový účes přirovnala k třináctiletému Justinu Bieberovi.

Ale vážně, kteří rodiče pojmenují dceru Sapphire Roseová a čekají, že ji budou ostatní brát vážně?

Jestli se sem tahle striptérka lomeno stážistka opravdu dostala přes postel, asi mi z toho jebne.

Až na to... co když to není pravda?

Co když to není ona?

Každá mince má dvě strany.

„To jako vážně?“ pohlédnu na doktora Levina. „Vyspala se s někým, aby se sem dostala?“

Levine lehce pokrčí rameny. „Máme to z důvěryhodného zdroje.“

Jak moc důvěryhodného?

Před pár dny mě Alesha Liptonová přidala spolu s ostatními stážisty do skupinového chatu a už několik dní si píšeme. Tahle Sapphire se do konverzace skoro nezapojuje, takže z ní nemám prakticky žádný dojem; nic, co by mi napovědělo, jestli tomu věřit, anebo ne.

Navzdory pocitu nespravedlnosti, ze kterého se mi vaří krev v žilách, se rozhodnu s finálním soudem ještě počkat. Nejdřív chci znát fakta. I když mi to moji nadřízení v podstatě potvrdili.

Ach jo.

Záleží na tom vůbec? Ne. Netýká se mě to. Není to moje věc.

Sklop hlavu. Jdi si vlastní cestou. Čtyři roky a máš to za sebou.

Grace

ČERVEN, ROK PRVNÍ

Chytím volant do roztřesených rukou. Navigace trpělivě čeká, až vyrazím, ale pocit v břiše mě donutí sáhnout po klice dveří. Budu zvracet.

Dveře se otevřou a já se vykloním do vlhkého nočního vzduchu. První nádech zažene příval nevolnosti, druhý uklidní trému.

Je to jen večírek.

Seznamovací party rezidentů by měla být zábava, příležitost poznat se a pobavit se s lidmi, kteří se brzy stanou mojí náhradní rodinou. V příštích několika letech s těmito cizími lidmi strávím víc času než se svojí biologickou rodinou v Kalifornii.

Takhle dosáhneš svého cíle, Grace. Tohle jsi vždycky chtěla.

Sen obléknout si bílý plášť – a být chytrá, úspěšná a uznávaná – pohání moje malé jedničkářské srdce, co si pamatuju. Stát se lékařkou je jediné, po čem jsem kdy toužila. Je to ultimátní důkaz, že jsem dokázala něco, co má smysl, a bez ohledu na to, co kdo říká, si zasloužím být braná vážně.

Drtivou sociální úzkost, která mi svírá hruď jako korzet, to ale stejně nezmírní.

Co když mě nebudou mít rádi?

Vytáhnu mobil.

Já: Jsem nervózní.

Máma: Zvládneš to, zlato. Zhluboka se nadechni.

Měla jsem si vzít betablokátory, jenže místo toho jsem se vyzbrojila šarlatovými louboutinkami, které jsem si pořídila k promoci, a rudou rtěnkou NARS v odstínu *Inappropriate Red*. Dlouhé vlnité vlasy jsem upravila do jemných kudrn, které mi splývají na zádech. Šaty jsou taky červené, jak jinak.

Cokoli, jen ne modrou.

Safírově modrou.

Pomalů se nadechnu, vycouvám z parkovacího místa a zamířím k domu doktora Chena, kde se party koná. Ve skupinovém chatu s ostatními stážisty jsme spekulovali, jestli nás nepodrobí nějakému drsnému uvítacímu rituálu, ale Alesha Liptonová mluvila s někým z druhého ročníku a prý se uvítací večírek nese spíš v duchu popíjení alkoholu, navazování kamarádství a spousty řeči o vagínách – což je ostatně stálice každé konverzace mezi gynekology.

Svoje kolegy stážisty jsem ještě osobně neviděla, ale podle našeho chatování věřím, že spolu budeme vycházet.

Když přijíždím k rohovému pozemku, stáhnu břicho, v němž se znovu probouzí nervozita. Okraj ulice je nacpaný zaparkovanými auty, ale nakonec svoji Toyotu Camry vmáčknu do mezery mezi příjezdovou cestou a modrým SUV.

Dům zvenku působí útulně a připomíná venkovské stavení. Ze všech oken září světlo, dvůr lemuji vzrostlé stromy a na jedné straně se tyčí malebný komín. U schodů vedoucích ke vchodovým dveřím roste japonský javor. Když procházím kolem, neodolám a lehce sklouznu rukou po jeho karmínových listech.

Moje nejisté zaklepání nejspíš spolkne čilý ruch uvnitř a nikdo neotevře. Naposledy se zhluboka nadechnu, abych zklidnila pocuchané nervy, a vejdu. První místnost je narvaná k prasknutí. Nasadím křečovitý úsměv a namířím ho na prvního člověka, kterého spatřím – pohledného hnědovlasého muže s širokým úsměvem. Má na sobě křiklavě růžové tričko s obrázkem dělohy s vypracovanými pažemi a nápisem *Dělohátor*.

Parkrát překvapeně zamrkám a skoro vyprsknu smíchy.

Muž se uchechtne. „Dechberoucí, já vím.“ Podá mi ruku. „Jsem Asher. Třeták.“

„Ahoj. Grace. Jsem Grace.“

Když zavírám dveře, koukne za mě, jako by ještě někoho čekal. „Přišla jsi s někým?“

„Ne. Sama.“

Zkoumavě se mi zadívá do tváře. „Takže jsi stážistka? Grace?“

Usměju se. „Grace Roseová.“

Zajiskří mu v očích. „Aha. Svoje křestní jméno nepoužíváš?“

„Když nemusím, tak ne.“

Se smíchem kývne hlavou směrem ke kuchyni. „Naliju ti něco k pití. Co si dáš?“

„Ehm. Uhm. Víno, prosím?“

„Červený, nebo bílý?“

Mávnou rukou na svoje šaty. „Červený, samozřejmě.“

Zmizí v davu s pobaveným: „Samozřejmě.“

Kuchyně spojená s obývacím je plná lidí. Podlaha z umělých cihel propůjčuje prostoru toskánský nádech a všechny propracované, na zakázku vyrobené detaily – od mramorové

kuchyňské desky až po vestavěné zábavní centrum – jednoznačně svědčí o bohatství majitele.

Navážu oční kontakt s několika lidmi a na každého z nich se usměju, ale nikdo mě nepřizve do konverzace. Bloumám po místnosti a prohlížím si dřevěné trámy na klenutém stropě, když najednou narazím hrudníkem do něčího lokte.

Ucítím na kotníku lehký šplíchanec a nešťastně se zašklebím. Ach ne. Moje boty...

Sklouznu pohledem k nápoji, do kterého jsem nechtěně drcla – na poloprázdný plastový kelímek v té nejpřitažlivější dlani, jakou jsem kdy viděla.

Opálené, štíhlé, s dlouhými prsty.

Elegantní.

To je ale pitomost, aby mě přitahovala ruka.

Postupně si prohlédnu i tělo, které k ní patří, a do kůže se mi nečekaně nahrne zvláštní teplo. Je vysoký. Má tmavé vlasy. Tmavé oči. Čelist ostrou jako broušené sklo.

Usměje se; v tvářích se mu objeví malé dolíčky a kolem očí laskavý vějířek vrásek. „Ahoj.“

Úzkost se zčásti rozplyne. „Ahoj. Promiň.“ Podívám se na svoji nohu. „Mám na sobě tvoje pití.“

Tmavýma očima sjede k mému kotníku a pak se vrátí zpátky nahoru – a to takovým způsobem, že ty jeho pitomě přitažlivé ruce skoro *cítím* na kůži.

Páni. Není tu nějak moc horko?

„To nic,“ odpoví. „Ale asi jsem ti zničil boty.“

Zaskučím a zadívám se na smutnou skvrnu na hedvábné mašličce u kotníku. „Zrovna takhle mám moc ráda.“

Zamračí se. „Mohl bych ti polít i tu druhou. Aby byly stejné.“

„Ach, to bys pro mě vážně udělal?“

„Pro tebe cokoli, ehm –“ Povytáhne obočí a vyčká, až se představím.

„Grace.“

S úsměvem mi podá ruku. „Julian. Ničitel bot. Jen to, prosím, neříkej mojí sestře. Kdyby zjistila, že jsem zničil tak drahý lodičky, vydělala by mě.“

Krátce se zasměju. „Jako hrob. Počkej... ty jsi Julian Santini?“

Protáhne tvář a jeho teplá ruka mi vyklouzne z dlaně. „Slyšela jsi o mně?“

Věnuju mu široký úsměv. „No jasně. Zapamatovala jsem si jména úplně všech ostatních stážistů. Tak ty jsi Julian Santini. V e-mailu psali, že jsi studoval osteopatii v Lake Erie?“

„Na kampusu v Bradentonu.“ Svraští tmavé obočí. „Takže jsi taky stážistka? A říkáš jsi, že se jmenuješ Grace?“

V hrudi se mi zvedne rozpačité uchechtnutí a zčervenají mi tváře. „No jo. Používám svoje prostřední jméno. Moji rodiče jsou tak trochu hipíci a pojmenovali mě Sapphire.“

Úsměv mu ztuhne na rtech. Narovná se v zádech a jeho výraz se úplně promění. „Ty jsi Sapphire Roseová?“

„Ehm... ano.“ O krok ustoupím.

Ostrým, téměř chladným pohledem si mě změří a nevěřicně se zasměje. „Jasně že jsi.“

Jeho sarkastický tón mě zarazí. „Jasně že – co?“

„Ale nic. Vůbec nic. Mimochodem, máš moc pěkný šaty. Ladí ti k botám. Za tamto se omlouvám.“ Pozvedne skoro prázdný kelímek a otočí se k odchodu. „Musím si dolít –“

Dav ho spolkne dřív, než větu dokončí.

Šokovaně se rozhlédnu kolem sebe a znovu zachytím pohledy pár neznámých lidí, kteří se zdvořile usmějí a pak se vrátí ke svým rozhovorům.

On... odešel? Ale proč?

V hrudi se mi stáhne uzel úzkosti a zatahá za slzné kanálky. Nasadím úsměv a projdu kuchyní kolem Ashera, který mi nese kelímek s pitím. Zvednu prst, abych ho zastavila a nevydal se za mnou, a přes sousední jídelnu vklouznou na prázdnou terasu.

Vedle stolku plného ingrediencí na *s'mores* praská oheň. Obejdu ho a schovám se za roh domu, kde přitisknu záda na rozpálené cihly.

Po tvářích mi stečou dvě slzy. Setru je a zhluboka dýchám, abych rozehnala ponurý pocit osamělosti a ponížení. Co to *bylo*?

Za rohem se otevřou dveře a ozvou se hlasy několika hostů večírku. Schovám se ještě hlouběji do stínu.

„Doktor Levine je dneska v ráži,“ prohlásí nějaká žena.

Odpoví jí hluboký, zamýšlený hlas: „Trvalo mi to tři roky, ale už nemám sebemenších pochyb, že on i jeho manželka jsou swingeři.“

Následuje několik výbuchů smíchu.

„Jednou to na mě na večírku zkoušela,“ přidá se další muž.

„Nekecej,“ odvětlí pan Hluboký hlas a z jeho tónu je znát, že protáčí oči.

„A co ta holka v červených šatech, Santini? Myslel jsem, že mám šanci, ale pak narazila na tebe a zmizela.“

„To byla Sapphire Roseová. Představila se mi a já si šel dolít. Nevím, kam šla potom.“

Prudce zavřu oči a skane mi další slza. On mě tam *nechal*. Copak nechápe, že to nebylo zrovna zdvořilé?

Ach jo. Proč kvůli tomu vůbec brečím? Večírky jsou prostě stres.

„Já vím,“ ozve se znovu hlas, který se na mě ptal. „Šel jsem jí pro drink, ty kazišuku.“

Aha. To je Asher.

„A tobě ta fāma nevadí?“ zeptá se Hluboký hlas.

Cože? Jaká fāma?

„Ehm. Viděl jsi ji? Taky bych jí dohodil místo, kdyby mi vykourila pé-“

„*Sklapni*, Ashere,“ utne ho rázně Hluboký hlas. „Máme tu ženu.“

Počkat, co to –

„Mně to neva,“ ozve se pobavený ženský hlas. „A našla by ho vůbec, Ashere? To tvoje míchátko do kafe? Aby si nemusela vzít lupu.“

Ostatní vyprsknou smíchy a já se neubráním úsměvu. Jsem ráda, že jsem si od toho blbečka nic nevzala.

„Jo, jo, Cat,“ ozve se Asherův pobavený hlas. „Jsi vtipná.“ Ženský smích se začne vzdalovat. „Dojdu ti dolít, míchátko jedno.“

Dveře se otevřou a zase zavřou.

Hluboký hlas si povzdechne. „Jsi fakt kretén, Ashere.“

„Já vím. Ale hele, jestli se chce *doktorka Roseová* nahoru prošukat, milerád jí ukážu kudy. Zažije nejjednodušší rezidenturu v historii.“

Myšlenky se mi rozběhnou do všech stran. *Prošukat se nahoru*. Proč si to o mně myslí?

Prohlédnu si svoje červené šaty. Červené lodičky. Možná –

Ne. S dnešním večerem ani s mým vzhledem to nesouvisí. Jsou prostě předpojatí.

Až na to, že sex k tomu, abych se v životě někam dostala, nepoužívám. Nemám ho vůbec – už dva roky. A naposledy to skončilo katastrofálně –

Horší než prcat ledovou královnou.

Jo. Ne, díky, tohle si znovu zopakovat nechci. Moje libido je natrvalo v režimu *off*.

Vlastně bylo vypnuté, dokud se mi před deseti minutami před očima nezjevila ta ďábelsky přitažlivá ruka. Kdo by řekl, že ruce můžou být tak sexy?

Jenže pak prostě odešel...

Ach můj bože. On o té fámě ví, že jo?

Zaryju si nehty do dlaní. Z uzlu v hrudi mi mravenčí kůže, ale narůstající vztek a vzpomínka na posledního přítele promění motýly v dýky. Vystoupím na světlo a položím si ruku v bok.

Julian ke mně ihned sklouzne tmavým pohledem, zastaví se na mojí tváři a loktem štouchne do Ashera. Ten se ke mně

otočí a přistiženě protáhne obličej. Spolu s nimi tu stojí další dva kluci. Ostatní rezidenti.

„O čem to mluvíte?“ zeptám se.

Nikdo z nich nepromluví. Ozývá se jen praskání ohně. Hor-
ký dým roznáší vzduchem vůni páleného cedrového dřeva.

„Kdo vám řekl, že s někým spím, abych se dostala výš?“
dodám.

„Ehm –“ Asher si promne zátylek a nervózně se ohlédne
po ostatních. Copak si myslí, že ho někdo magicky vytáhne
z bryndy? *Tak to teda ne, kámo. Tohle jsi podělal.* „Myslím, že
jsi nás špatně slyšela –“

Zavrtím hlavou. Ukápne mi slza. „Ne, myslím, že jsem vás
slyšela dost jasně.“

Nikdo z nich neodpoví.

„Není to pravda,“ řeknu a setru si slzu.

Julian se odvrátí. Ostrá linie jeho čelisti mu vrhne stíny na
krk. Ostatní si mezi sebou vymění rozpačité pohledy; přítom-
nost rozzuřené ženy je očividně vyvádí z míry.

S hlasitým klapotem podpatků o dlažbu z travertinu dojdu
až k nim. „Co přesně se povídá?“

Asher se zatváří, jako by ho někdo nutil přiznat přítelkyni,
že trpí pohlavní nemocí – kterou nemá od ní. „Já... nevím.“

Nejvyšší ze čtveřice se mi podívá do očí. Poznám ho z In-
stagramu. Kai Campisi, kolega stážista. „Žes svoje místo zís-
kala přes postel.“

Je to stážista, ještě ani nezačal, a už o mně slyšel takovou
blbost?

Srdce mi zběsile buší, krev mi odtéká z hlavy a dělá se mi
mdlo. Do očí se mi nahrnou slzy a čtyři neurčitě lidské silue-
ty se v žáru nad ohněm zavlíní. Svět se rozpadne v tisíce ma-
lých hvězdiček a záblesků.

Vrací se mi všechny nepříjemné příhody, které jsem za
svůj dosavadní život nasbírala. Léta na střední, kdy mě kluci
se smíchem vybízeli, abych jim předvedla striptýz. Kamarádi

z vysoké a jejich nejapné poznámky, že nikdy nebudu potřebovat studentskou půjčku. Vyhazovač v klubu, který se mě po kontrole občanky zeptal, jestli jsem ta slavná Sapphire Roseová z PornHubu.

Pak medicína. Ach, medicína. A *Matt*.

„Nedostala jsem se do programu přes postel.“ Když v hlase zaslechnu chvění, nepatrně sebou trhnu, ale chci to říct nahlas, i když mi nevěří. „Nemám tušení, kdo to o mně tvrdí ani proč, ale tvrdě jsem pracovala, abych se sem dostala. Měla jsem perfektní průměr a slušné skóre v testech. Udělala jsem všechno, co jsem měla, a svoje místo si právem zasloužím. *I když se jmenuju Sapphire Roseová.*“

Kai nakloní hlavu a s lehkým úsměvem mě pozorně sleduje. „Jen do nich,“ zamumlá.

Asher zbledne. „Páni. Uklidni se.“

„Uklidni se?“ Hlasitě dupnu. „Děláš si srandu?“

Muž, o kterém předpokládám, že je onen Hluboký hlas, zavrtává pohled do země a zkrříží svalnaté paže na hrudi.

Julian ztuhne, oči mu žhnou jako plameny pekelné. Se spodním rtem mezi zuby poklepává prstem na plný plastový kelímek v ruce. Na okamžik si představuju, jak mu ho vytrhnu z ruky a chrstnu mu celý obsah do obličeje. Jak mu červené víno stéká po ostře řezané bradě a vpíjí se do šedé košile. Jak mu zničí *jeho* oblečení.

Patřilo by mu to. Očividně vyklidil pole právě z tohoto důvodu. Byl milý a usměvavý, dokonce se mnou flirtoval, ale pak uslyšel moje striptérské jméno a na základě nepodložené fámy mě šmahem odsoudil.

Debil.

Probodnu ho zuřivým pohledem. „Nic jsem vám neudělala. *Nic* o mně nevíte a soudíte mě na základě nějaké fámy? To je fakt hnus.“ Se srdcem až v krku se otočím na podpatku a rázně odkráčím pryč. Vezmu to zadem kolem domu, jen abych nemusela projít vnitřkem. Spěchám k autu, zničené

boty se mi boří do trávníku a slzy mi tečou proudem. Proč jsem nepoužila voděodolnou řasenku?

Zrovna se zastavím kousek u auta, když zaslechnu svoje jméno. Ohlédnu se přes rameno a uvidím Juliana, jak ke mně běží.

„Sapphire –“

„Jsem Grace.“ Setřu si slzy.

„Jasně. Sakra.“ Odhodí plastový kelímek na zem, nedopitý obsah se rozlije do louže, a podá mi čistý koktejlový ubrousek. „Hele, omlouvám se –“

„S kým jsem se měla vyspat?“ zazdím jeho nabídku na smír. Zastaví se tři kroky ode mě. „Cože?“

„S jakým velkým zvířetem jsem se měla vyspat, abych to místo dostala?“

Prohrábne si vlasy, pár pramenů mu spadne do čela. „Nevím. Stejně je to jedno –“

„To teda není. Zvláštní, že muže v tomhle fiktivním scénáři neodsoudíte, zato ženu jo.“

Nevěřičně rozšíří tmavé oči. „To není... Jak víš, koho a co soudím?“

„Protože jsi odešel uprostřed věty. Působilo to hodně jako odsouzení.“

„To není to, co jsem – Tak jsem to – Zatraceně!“ Přejede si rukou po tváři.

Jo. Tenhle kluk už vyložil karty na stůl a já mám trumfy pořád v ruce. „Kvůli mužům, jako jsi ty, nedostanou ženy nikdy šanci se prosadit.“

Nakloní hlavu ke straně a jeho hlas ztvrdne. „Kvůli mužům, jako jsem já?“

„Misogynům. Mužům, kteří obviňují ženy z věcí, které neudělaly. Mužům, kteří předpokládají, že jen proto, že jsem hezká, nosím červený šaty a jmenuju se jako pornohvězda, dám úplně každému, zvlášť když z toho můžu mít nějaký výhody. Právě jste ze mě udělali děvku.“

„Cože jsme? Já jsem ti *nic* takovýho neřekl. Nestojím o drama, a tak jsem prostě odešel. Mrzí mě, že jsem tě tím ranil –“

„Na gynekologii se prý muži dělí na dva typy, Juliane. Na ty, kteří ženy milují, a na ty, kteří je nenávidí.“

Ve tmě působí jeho úsměšek skoro zlověstně. „A ty si myslíš, že jsem to druhý? Na základě jediného rozhovoru a nedorozumění?“

„První dojem vzniká rychle.“

Vybuchne tichým, našťvaným smíchem a zkrátí vzdálenost mezi námi na polovinu. „To samý bych mohl říct já o tobě. Místo abys to s námi probrala jako rozumně uvažující bytost, ztropila jsi scénu. Dupla sis nožkou a odkráčela.“

„Já –“

„Mrzí mě, že jsem asi na vteřinu uvěřil, že by na tom mohlo být něco pravdy. Vážně se omlouvám. Řekl mi to náš šéf a už mu věřit nebudu, dobře?“

Spadne mi brada. Moji *šéfové* o mně roznášejí takové věci?

Z hlasu mu zmizí napětí. „V každém případě ti věřím. Možná si myslíš, že nemám ženy rád, ale není to pravda. Ani tě neznám a stejně mě štve, že pláčeš kvůli něčemu takovému.“ Chytí mě za zápěstí a vtiskne mi do dlaně ubrousek.

Možná to není fér, ale vybiju si na něm veškerou svoji nenávist a vytrhnu se mu. „Jsi blbec.“

Hořce se zasměje, otočí se k odchodu a sebere kelímek ze země. „Pěkný. Tak dík. Měj se.“

„A teď si jen tak odejdeš?“

Prudce se ke mně otočí. „A co po mně chceš? Jak jinak to mám napravit? Já tu pomluvu nezačal. Nešířil jsem ji. Jediný, co jsem udělal, bylo, že jsem bez vysvětlení odešel. Nikdo jinej se za tebou nerozběhl.“

„Polib si.“

„Ty si polib.“ Rozčileně mávne rukou k mému autu. „Nechtěla jsi odjet?“

Střelím po něm tím nejvražednějším pohledem, jakého jsem schopná. „Zastavil jsi mě.“

„No, teď už ti nic nebrání.“

Zavrčím a odkráčím ke svojí Camry s dotykovým otevíráním dveří. „Radši mi uхни z cesty. Nerada bych tě přejela.“

Julian

ČERVEN, ROK PRVNÍ

Ráno po rezidentské party se na displeji mého telefonu objeví nakrčené čelo mojí sestry. „Děláš si prdel, Juliane?“

„Řekla mi, že jsem misogyn, Tori.“

Hnědé oči jí vzplanou. „Obvinil jsi ji z hrozný věci.“

Mám rád všechny svoje sestry, ale nejbliž mám k Victorii, která je jen o osmnáct měsíců starší než já. Teď se mi ale nelíbí, jak se na mě dívá. „Já s tou fámou nezačal.“

„Ale vmetl jsi jí to do obličeje.“ Opře telefon o koupelňové zrcadlo a vezme si štětec. Pardon, štětec na make-up. Jako by na tom záleželo.

„To teda nevmetl! Odešel jsem. A pokusil jsem se omluvit, ale nenechala mě. Bylo mi jí líto a chtěl jsem jí pomoci, jenže byla naštvaná a dala mi to sežrat.“

Tori se zastaví a vrhne na mě zlostný pohled. „Miluju tě, brácho, ale seš fakt kretén.“

Jsem kretén. Odepsal jsem ji zbytečně brzy, ale ona mě urazila a nepřijala moji omluvu, takže máme máslo na hlavě oba.

Neměl jsem se nechat rozhodit těmi jejími šaty, ale do hajzlu, úplně mě dostaly. A ty boty. A ďábelsky rudé rty. Ta ženská je neskutečně krásná a na třicet vteřin mi to úplně zamotalo hlavu. Žalujte mě.

Proto jsem nedokázal potlačit příval podráždění, když jsem zjistil, jak se jmenuje. Jsem jenom člověk. Taky dělám chyby. Musel jsem si připomenout, že chci zůstat stranou. Být zdvořilý. Jít svojí cestou. Až na to, že... vykašlat se na někoho uprostřed rozhovoru není zrovna zdvořilé, uznávám.

Proč jsem si neodpustil tu debilní ironii?

Mimochodem, máš moc pěkný šaty. Ladí ti k botám. Za tamto se omlouvám.

Jsem trapák. Nechal jsem se vytočit, plácl úplnou blbost a teď jsem nasranej sám na sebe. Na ni. Na celou tu situaci.

Plakala.

Promnu si spánky. Pitomá bolest hlavy. „Jo, jsem kretén. Nechápu, jak můžu mít výčitky, a přitom na ni být naštvanej.“

Tori si něco rozetře po obličejí. „To, co o ní ten chlap rozhlásil, je fakt hnus.“

„Jo, to je. Proč myslíš, že jsem za ní pak běžel?“

Něco jí spadne do umyvadla. „Jak vypadá?“

Jako člověk.

Červené rty. Světlá pleť. Černé vlasy.

Žádná pecka.

Vůbec.

„Jako ti malí pavoučci, co se drží u stropu na verandě.“

Tori se uchechtne. „Až tak hezká, jo?“

„Sexy.“

No tak jo, její pleť je spíš opálená než světlá, vlasy má spíš hnědé než černé a má takový ten obličej, od kterého je skoro

nemožné odtrhnout oči, ale jinak je stejně otravná jako ti pavouci s červenými ostny.

Muži jako ty.

Zamračím se. „Nejsem misogyn.“

„Přidal ses na jejich stranu. Jakmile jsi zjistil, kdo je, vykličil jsi pole. Divíš se jí?“

„Bože.“ Zlostně se na ni zadívám. Právě si k řasám přikládá nějakou černou zbraň. „Na čí seš straně?“

„Na její.“

ČERVENEC, ROK PRVNÍ

První den. Letnímu nárůstu úmrtnosti ve fakultních nemocnicích říkáme *červencový efekt*. Chyby nových, ještě nešikovných stážistů se dějí tak často, že občas zapadnou. I když na jejich práci dohlíží hned několik služebně starších kolegů a kolegů, chybí jim patřičné zkušenosti a pochybení je spousta.

Jako stážistovi je mi z toho na blití.

A jsem pevně odhodlaný nic nepodělat.

Povzbuzující zprávy od sester na mě mají přesně opačný účinek, než by mít měly. Připomínají mi, že jsem ještě zelenáč. Osmadvacetiletý student pátého ročníku medicíny se dvěma honosně vyhlížejícími písmenky za jménem.

Jen ne těmi správnými.

Střídání v šest hodin ráno – takzvaný *sign-out*, neboli předání služby – s noční rezidentkou, rozespalou druhačkou jménem Whitney Couvelairová, proběhne bez problémů a vizi tu taky zvládnou s minimem potíží. V téhle nemocnici s nižší akutností sice není porodnické oddělení buhvíjak přetížené, ale s Maxwellem jsme na patře jediní lékaři. Máme sedm žen po porodu a většinu času nám zaberou tři rodičky a triáž na příjmu.

Když nejsme u pacientek, sedíme na lékařáku. Je to malá místnost s počítači, určená původně k dopisování záznamů do

zdravotnické dokumentace, z níž se postupem času stalo skladiště výukových diorám, vyřazených nástrojů, šicích materiálů a kostěného modelu pánve panny jménem Darla, používaného k výuce základních porodních pohybů. Darla má na sobě modré lacláče s růžovou květovanou košilí a na tváři tetování ve tvaru slzy. Život se s ní zjevně nemazlil.

Všude možně, na každém volném povrchu, jsou nalepené nebo připnuté papíry. Lékařské algoritmy, rozpisy služeb, anatomické nákresy – všechno polepené kreslenými penisy, memy a ručně psanými poznámkami ve stylu *that's what she said*.

„Mrkni na tohle.“ Maxwell ukáže na obrazovku svého počítače. „Ta na dvojce vyhrála jackpot.“

Podívám se na monitor, kde má otevřené laboratorní výsledky jedné z pacientek. Svítí jako kasino v Las Vegas.

„Proboha. Je vůbec nějaká pohlavní nemoc, kterou *nemá*?“

„Syfilis.“ Maxwell posune dokument. „Jo, a HIV. Můžeš jí tu novou diagnózu hepatitidy C sdělit sám. Aspoň se něco přiučíš.“

„Dík,“ odvětim suše, ale bez odmítání si to připíšu na seznam úkolů.

„A přesně z tohoto důvodu si nehrajeme se špinavýma pindourama, dámy,“ zamumlá Maxwell a přejde na kartu další pacientky. „Pochybuju, že se ten idiot, co je s ní v pokoji, bude léčit.“

Pokračuje sérií otázek. Jak se léčí chlamydie v těhotenství? Potřebuje kontrolní test po přeléčení? Kdy? A co trichomony?

Grilování v té nejryzejší podobě. Aspoň že to Maxwell dělá mile. Pokládá mi návodné otázky, a když neznám odpověď, místo aby mě seřval a pohrozil mi, že mi pacientky zemřou pod rukama, pomůže mi ji najít. Moji nadřízení rozhodně tak shovívaví nebudou.

Zapípá mi pager, a když zmerčím číslo x5373, zamračím se.

Maxwell se nakloní a povzdechne si. „To je pohotovost. Tvoje první konzultace na urgentu. Zavolej jim a zjisti, o co jde.“

Zavolám a všechno si pečlivě zapisuju. Jakmile ale za zády zaslechnu známý melodický ženský hlas, propiska se mi v ruce zastaví, po zádech mi přeběhne mráz a kůže začne mravenčit, jako by do ní dlouhou dobu neproudila krev.

Vycítím hrozbu.

Je za mnou. Nedokážu říct, jak to vím, ale určitě je to ona. Zamrazí mě v zátylku.

Jakmile zavěším, Maxwell tázavě pozvedne obočí.

Podám mu svoje poznámky. „Potřebovali se poradit ohledně bolesti v podbřišku. Řekl jsem jim, ať pacientce udělají ultrazvuk.“

Maxwell se usměje a zakývá prstem. „Dobře ty.“

Nepatrně vydechnu úlevou a trochu se uklidním. Když teď nesu takovou zodpovědnost, mají i ta nejmenší rozhodnutí ohromnou váhu. Každé odsouhlasení Tylenolu nebo TUMSu musí projít mými vlastními bezpečnostními prověrkami. Můj snadno rozptýlitelný mozek je už teď na hraně vyčerpání.

Maxwell obrátí pozornost k návštěvě a já vzápětí taky.

Ve dveřích lékařáku stojí Grace Roseová – na sobě má světle modrou chirurgickou uniformu, u pasu připnuté dva pagery a v náprsní kapse celou paletu barevných propisek. Obrovskou hřívu kudrnatých vlasů z předvčerejšího večera má ledabyle staženou do drdolu, z něhož jí podél obličeje splývají úzké pramínky. Bez červené rtěnky na mě z jejího horního rtu hledí piha. Zvláštní místo. Rozptyluje pozornost.

Povzdechnu si a odvrátím zrak. „Co ty tady děláš?“

„Měla jsem volnou chvíli, tak jsem sem zaběhla.“ Otočí se k Maxwellovi. „Napadlo mě, že se přijdu seznámit s hlavním rezidentem porodnického oddělení.“

Ach jo, mě jsi vidět nechtěla, Grace? Moje srdce krvácí. I můj vnitřní hlas protáčí panenky.

Maxwell jí potřese rukou. „Za ten večer se omlouvám a jen abys věděla, ničemu z toho nevěřím.“

Překvapeně zvednu jedno obočí. Měl jsem z něj přesně opačný dojem...

Grace se usměje. „To nic. A děkuju.“

Aha, takže *jeho* omluvu přijme.

Pěkný, Grace. Nejlepší kámoši z nás asi nebudou.

Maxwell pustí její ruku a opře se v židli. „Kde sloužíš?“

„Všeobecná chirurgie.“ Nepatrně stáhne koutky rtů.

„Mám za sebou teprve čtyři hodiny a už jsem přišla o větší životní síly.“

„Takže tě chirurgie nebaví?“ podiví se Maxwell.

„Nemám ráda chirurgy.“ Zkříží ruce. „Nebo spíš *tyhle*.“

„Jasně,“ zamumlám.

Maxwell se zasměje. „Všechny nás tady šikanují.“

Grace si odfrkne a odepne jeden pager. „Dali mi pager ve tvaru penisu.“

Maxwell zasyčí přes zaťaté zuby. „To naštvě.“

Pohlédnu na ně. „Co to znamená?“

„Urologie,“ odpoví naráz a Maxwell dodá: „Hodně starých chlapů, co se nedokáže vyčůrat.“

Grace vrhne rozladěný pohled ke stropu. „Právě proto jsem se rozhodla pro porodnictví. Abych se celý den dívala na sešchlý pindůury.“

Maxwell se zasměje, já se kousnu do rtu. Hrdost mi nedovolí uznat, že je okouzlující, nedej bože vtipná. Je to kverulantská megera. Tečka.

„Poslední pacient měl na zadku vytetované dvě vrtule, na každé pülce jednu, a s obrovskou hrdostí mi vysvětlil, že si je nechal udělat —“ napodobí mužský hlas, „*abych se dostal hlouběji*.“

Moje hrdost vezme za své, a tak se rychle otočím zpátky k počítači, abych skryl usvědčující úsměv. Naše slečna Fajnovka má smysl pro humor. Kdo by to do ní řekl?

„To, že mu nefunguje nádobičko, je podle mě dílem boží spravedlnosti,“ dodá.

Nechci jí udělat radost, ale stejně vyprsknu smíchy.

Upře na mě jiskrný pohled. „Přijde ti to vtipný?“

„Jen to, že trpíš.“ Věnuju jí sarkastický úsměv. „Karma.“

Obrátí oči v sloup. „Taky na tebe dojde, Juliane. Jen počkej.“

„Je to teprve první den,“ uklidní ji Maxwell. „Zvykni si, že z tebe bude tak trochu holka pro všechno.“

Zahanbeně si skousne ret a schová pihu.

„Já vím.“ Upřeně se na mě zadívá a vyčítavě přimhouří oči. „Někteří lidi jsou zkrátka nevychovaní.“

Vážně, Grace? Myslíš si, že jsem nechovaný? „Třeba my, misogynové?“ oduším nevzrušeně.

Nadechne se k odpovědi, ale Maxwell jí skočí do řeči. „Jsou to všeobecní chirurgové. Kompenzují si vlastní mizérii na druhých. Je to jen měsíc. Určitě to zvládneš.“

„Doktorko Roseová!“

Grace se prudce otočí a málem vrazí do dalšího rezidenta, mladého muže o pár centimetrů menšího než ona. S vážnou tváří ostře ustoupí o krok zpátky.

Grace zrudne v obličejí. „Já... omlouvám se.“

Muž, podle všeho její hlavní rezident pro tenhle měsíc, si ji zkoumavě přeměří od hlavy k patě. „Na tomhle oddělení nemáte co pohledávat. Je čas na oběd.“

Grace dvakrát naprázdno otevře pusku, než ze sebe něco doštane. „Ještě není ani deset.“

„Jez, když můžeš. Spi, když můžeš. A...“ Nakloní hlavu, jako by čekal, až bude Grace pokračovat.

„Ehm.“ Grace zalétne pohledem k Maxwellovi, oči dokorán, v lehké panice.

Vím, co tím myslí – jde o oblíbený vtípek mezi chirurgy –, ale jen zvednu obočí a odmítnu té samozvané světici pomoci. Lapá po dechu, zakoktává se a já si užívám zvráceného zadostiučinění.

Hlavní rezident zpomalí tempo řeči, jako by mluvil s batoletem. „Nezahrávej si se slinivkou.“

Zacuká jí sval ve tváři. „Jak jsem to měla vědět, doktore Halliwelle? Jsem gynekoložka. Proč bych se měla zabývat slivkou?“

Mrzutý chirurg se ušklíbne. „Zapomněl jsem, že nejste skuteční chirurgové.“

Odolám nutkání si odfrknout. Co je to za debila?

Maxwell tiše zamumlá: „No jasně, Halliwelle.“

Grace sevře pager ve tvaru penisu tak pevně, až jí zbělají klouby. „Říká někdo, koho dnes ráno vyhodili z operačního sálu?“

Páni. Tím si moc nepomůže – i když si to ten týpek za-sloužil.

Halliwell prudce zvedne obočí a zatne čelist. „Nevyhodili mě –“

Maxwell vstane a vztyčí se nad ním. „Buď na ni hodnej, Halliwelle, a přestaň se chovat jako idiot.“

Na Halliwellově protáhlém obličejí se objeví neupřímný úsměv. „Prý jste vzali osteopata. Zoufalci.“

Do tváří se mi narahne horko. Cedulku na krku mám otočenou lícem dozadu, takže nemůže vědět, že tím zmíněným DO jsem já, a přesto se do mě znovu zakousne strach, že nejsem dost dobrý. Šíří se jako virus a už dávno mi změnil strukturu DNA.

Průměrný student. Slabý v testech. Nedostatečně pozorný přítel. Moc hubený. Moc tichý. A teď... DO.

Osteopatii jsem si sám vybral. Chtěl jsem studovat celostní medicínu. Někdy toho ale lituju.

Naser si, čuráku.

Přesně tohle na medicíně nesnáším. To elitářství. Hierarchii moci. Nevraživost mezi specializacemi. Tohle jedovatý podhoubí.

Tenhle nesympatický rezident zosobňuje úplně všechno, co je na medicíně špatně, a drobnou záblesk empatie vůči Grace dokáže přebít i moji nelibost k jejímu chování. Chu-dák holka, celý měsíc mu musí otročit.

Maxwell zavrtí hlavou a znovu se posadí, aniž by tomu kre-
ténovi věnoval jediné slovo.

Halliwell se vítězně usměje a pokyne Grace, aby šla za ním.
„Pojďte, doktorko.“

Poslechně, ale ještě předtím se otočí k Maxwellovi a tiše mu
poděkuje. Na mě se ani nepodívá.

„Trpí závažnou formou Napoleonského komplexu.“ Max-
well se otočí na židli a zadívá se na záznam srdeční činnos-
ti plodu. „Ale i kdyby se sem nedostala přes postel, tohle její
chování ji dostane do průšvihů.“

Pokrčím rameny. Tak ať. Zaslouží si to.

Vtom se Maxwell na židli zničehonic prudce narovná. „Do
hajzlu!“

Vylekaně se otočím k jeho monitoru. Ozvy plodu v po-
koji číslo jedenáct klesly na šedesát, což je hluboko pod nor-
málem. Do krve se mi nahrne adrenalin a zběsile v duchu
listuju prázdnými skripty a snažím se vybavit si všechno, co
je třeba udělat.

Maxwell vstane a poplácá mě po rameni. „Dítě je v ohro-
žení života. Jak budete postupovat, doktore Santini?“

Půjdu vyšetřit pacientku.

S Maxwellem v těsném závěsu se rozběhnou do pokoje čís-
lo jedenáct. Pacientka skučí bolestí. Dvě sestřičky dorazily
před námi a už jí nasadily kyslíkovou masku. Právě ji otáčejí
na bok. Její manžel stojí vedle postele a šeptem ji uklidňuje.

Jak se jmenuje?

Maxwell přistoupí k posteli. „Jak se cítíte, Kaylee?“

Žena znovu zasténá. „Bolí to.“

Maxwell se otočí ke mně. „Jak chcete postupovat, dokto-
re Santini?“

Znovu se podívám na srdeční ozvy. Stav plodu se nelep-
ší. Bezradně sevřu zpocené dlaně v pěst. Proč mi to nemyslí?

„Co kdybyste pacientce zkontroloval děložní čípek?“ nad-
hodí Maxwell.